

גנב כלבים

ב. דראגויסקיי

הסיפור הוא כזה.

כאשר גרתי אצל סבא וולודיה בכפר, לא רחוק משם גר בוריס קלימנטביץ', מין סבא כזה, רזה מאוד, שמח, עם מקל ביד וגבוה כמו גדר. הייתה לו כלבה בשם צ'אפקה, כלבה יפה, בעלת פרווה שחורה וזנב קטן. התיידדתי מאוד אתה. יום אחד בוריס קלימנטביץ' רצה ללכת להתרחץ אך את צ'אפקה רצה להשאיר בבית, כי היא כבר פעם הלכה איתו לחוף ושם גרמה לשערורייה. כי היא נכנסה למים ובמים התרחצה דודה אחת, שצפה על פנימית של גלגל מכונית, כדי לא לטבוע. והיא מיד קראה לצ'אפקה "לכי מכאן! לא צריך כלבים במים!" והתחילה לקלל את צ'אפקה "לכי! לכי מכאן!" זה לא מצא חן בעיניה של צ'אפקה והיא רצתה

לתפוס את הדודה, אך לא הגיעה אליה אלא תפסה את הפנימית. רק פעם אחת תפסה בשיניים והפנימית שרקה והתרוקנה מהאוויר. הדודה חשבה שהיא טובעת וצעקה "הצילו! אני טובעת!" כולם נבהלו מאוד ובוריס קלימנטביץ' רץ להציל אותה. שם, איפה שהדודה התפלשה, פני הנהר הגיע לו עד הברכיים, ולדודה זו עד הכתף. הוא הציל אותה ואת צ'אפקה הכה במקל, מובן שרק כאילו, למראה. אבל מאז לא לקח אותה לחוף. והפעם ביקש שאשחק עם צ'אפקה בחצר, כדי שהיא לא תתגעגע אליו. אני באתי לחצר והתחלתי לשחק עם צ'אפקה, להתגלגל, לקפוץ ולהסתובב, לנבוח, לצעוק ולצחוק. ובוריס קלימנטביץ' הלך. וכשאנו עם צ'אפקה שיחקנו, עבר ליד הגדר וואנקה דיחוב עם חכה.

הוא אמר "בוא דניסקה לדוג!"

ואני עניתי "לא יכול. אני שומר על צ'אפקה."

והוא אומר "תכניס את צ'אפקה הביתה. קח את

הרשת שלך ובוא אחרי." והלך.

ואני לקחתי את צ'אפקה בקולר וגלגלתי אותה על

לשונה ומביטה עלי כאילו כלום לא קרה. מה זה?
סימן שלא סגרתי היטב את הדלת, או אולי היא
איכשהו השתחררה, רצה בין החצרות ועכשיו
יושבת ומחכה לי! חכמה! אבל אני צריך למהר.
וואנקה שם, בוודאי, מוציא דגים ואני מתעכב כאן.
הייתי לוקח אותה אתי, אבל בוריס קלימנטביץ' עלול
לחזור, ואם הוא לא ימצא אותה בבית, יתחיל
לדאוג, לחפש אותה, ואחר כך ינזוף בי. לא,
אי-אפשר כך!

לקחתי אותה בקולר ומשכתי הביתה. אלא שהפעם
צ'אפקה התחפרה באדמה בכל ארבע כפותיה. היא
נסחבה אחרי על הבטן כמו צפרדע. גררתי אותה
עד הדלת, פתחתי חריץ צר, דחפתי אותה פנימה
ונעלתי היטב. היא בכתה וצעקה שם, אבל לא
נשארתי לנחם אותה. הלכתי סביב הבית וסגרתי
את כל החלונות וגם את הפשפש. ולמרות
שהתעייפתי מאוד מהמאבק עם צ'אפקה, בכל זאת
רצתי לנהר. רצתי מהר מאוד, וכשהייתי כבר מול
ביתן השנאים החשמליים קפצה מאחוריו.. שוב
צ'אפקה!

הדשא. היא נשכבה עם הכפות למעלה וגלשה כמו
על מגלשת. פתחתי דלת, משכתי אותה לפרוזדור,
סגרתי את הדלת והלכתי לקחת רשת. כשיצאתי
שוב לדרך לא ראיתי כבר את וואנקה. הוא עבר את
עיקול הדרך.

רצתי להשיג אותו ופתאום, מול חנות המכולת,
באמצע הדרך, יושבת צ'אפקה שלי. הוציאה את

השארתי אותה בבית. היא נבחה וצעקה עלי! אז
בואי, אראה לך! והתחלתי לתפוס אותה בקולר
אבל היא לא הסכימה. הסתובבה, חרקה, ברחה,
קפצה וכל הזמן נבחה.
אז התחלתי להרגיע אותה. "צ'אפקה, צ'אפקה,
תרגעי, שקט, טו-טו-טו!"
אבל היא המשיכה להתנגד ולא נתנה לי להיתפס.
ונוסף לזה הרשת הפריעה לי ולא הייתי כל כך זריז.
וכך שנינו קפצנו סביב הביתן הרבה זמן.
אבל אז נזכרתי שלא מזמן ראיתי בטלוויזיה סרט
על ג'ונגל. שם הראו איך ציידים תופסים קופים
ברשתות. מיד אספתי את הרשת שלי כמו שק
והופ! כיסיתי אותה כמו קוף. היא נבחה בזעם אבל
הכיתי לה כמו שצריך, הנפתי את הרשת על כתף
וכמו צייד של ממש סחבתי אותה הביתה דרך כל
הכפר. צ'אפקה תלויה הייתה ברשת על גבי ורק
מדי פעם יללה. אבל אני כבר לא שמתי על כך לב,
אלא הכנסתי אותה דרך החלון וחיזקתי או החלון
במקל. היא שם מיד התחילה לנבוח ולילל בקולות
שונים ואני כבר בפעם שלישית רצתי אחרי וואנקה.

ממש נעלמתי דום, לא האמנתי לעיניי. ואז צ'אפקה
התחילה להציג כאילו היא רוצה לנשוק אותי כי

אני רק מספר זאת מהר, אבל זה לקח הרבה זמן.
ועל גדת הנהר פגשתי את וואנקה. הוא היה שמח,
עם קנה סוף ביד ועל הקנה שני דגים די גדולים.

אמרתי "הו-הו! הצלחת יפה!"

וואנקה אומר "כן, נתפסו מהר, כמעט לא הספקתי
להוציא אותם. בוא, נביא את הדגים לאמא ואחרי
הצהריים נלך שוב לדוג. אולי גם אתה תדוג
משהו."

וכך, תוך שיחה, הגענו בלי להרגיש ליד ביתו של
בוריס קלימנטביץ'. וליד הבית עמד קהל. היה שם
דוד במכנסי פסים ועם בטן כמו כרית, ועוד דודה,
גם היא במכנסיים, עם גב חשוף. והיה גם עוד נער
במשקפיים ועוד אחרים. וכולם נפנפו בידיים וצעקו
משהו. ואז הנער במשקפיים ראה אותי וצעק "זה
הוא, הוא בעצמו!"

כולם פנו אלינו והדוד במכנסי פסים שאל "איזה?
זה עם דגים או זה הקטן?"

והנער במשקפיים קורא "הקטן! תפסו אותו! זה
הוא!"

וכולם רצו אלי. אני נבהלתי קצת וברחתי להם,

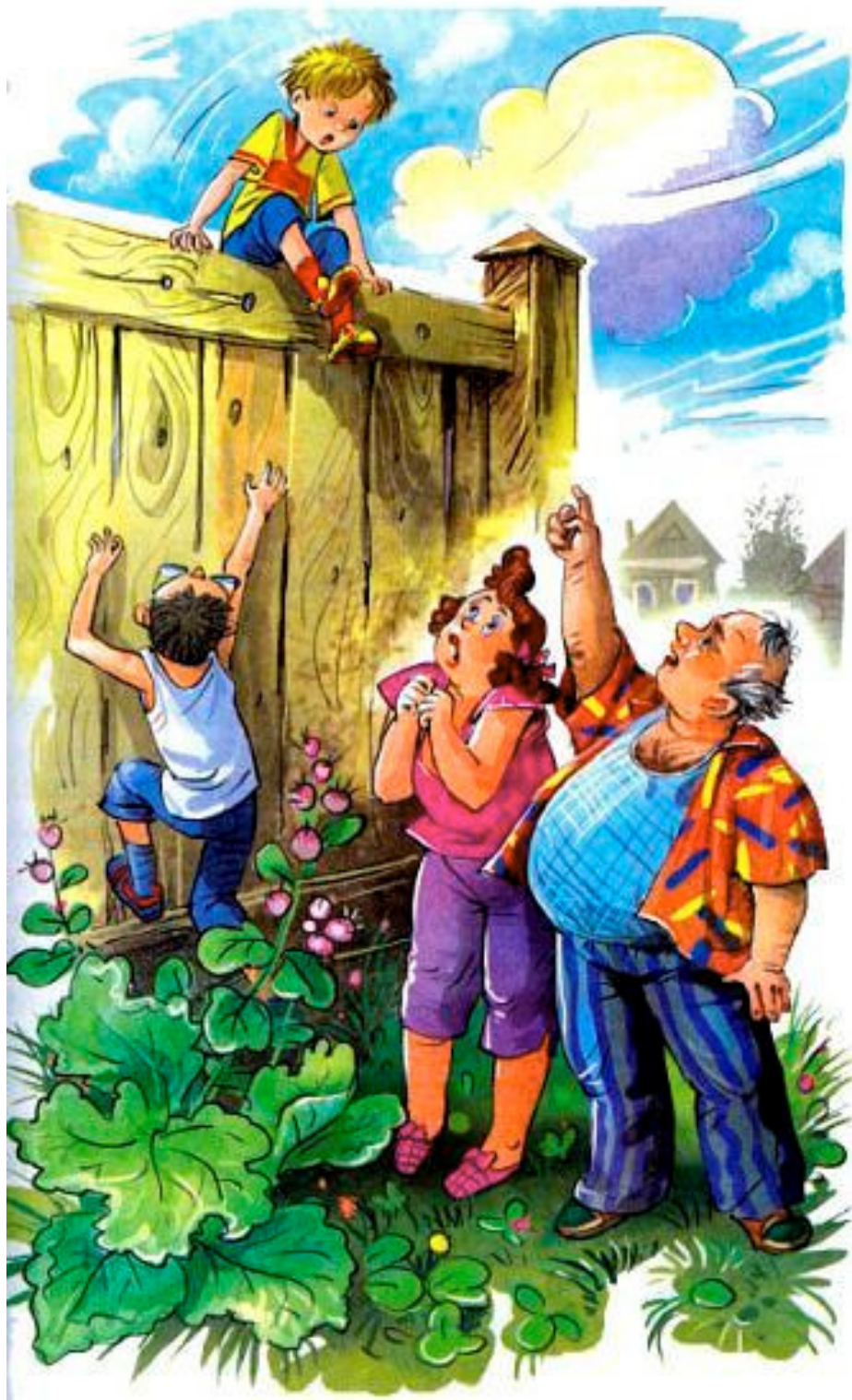
זרקתי את הרשת וקפצתי על הגדר. זו הייתה גדר
גבוהה, לא יכלו להשיג אותי מלמטה. הדודה עם
גב חשוף רצה אל הגדר והתחילה לקרוא בקול
לא-אנושי "תחזיר מיד את בובקה! לאן לקחת אותו
נבל!"

והדוד נדבק עם הבטן לגדר, דפק באגרופים וצעק
"איפה ליוסה שלי? לאן סחבת אותה? תודה!"
ואני אומר "זוזו מהגדר. אני לא מכיר שום בובקה
וגם לא ליוסה. אינני יודע עליהם! וואנקה, תגיד
להם!"

וואנקה התחיל לצעוק "למה נפלתם על הילד? אני
אקרא מיד לאמא שלי, אז תדעו כבר!"
ואני קורא "רוץ מהר, וואנקה, כי הם יהרגו אותי!"
וואנקה "רק על תרד מהגדר" ורץ.

והדוד אומר "זה שותף, בטוח. זו חבורה שלמה. הי
אתה, שם על הגדר, ספר רק איפה ליוסה?"
ואני "שמור בעצמך את הבת שלך!"
"ואתה עוד לועג? רד מיד ונלך לבית משפט."
"לא ארד ויהי מה!" אני אומר.

ואז אומר הנער במשקפיים "מיד אוריד אותו!"

ומתחיל לטפס על הגדר. אבל לא מצליח, כי הוא לא יודע איפה מסמר ואיפה בליטה כדי להיאחז בה. ואני כבר טיפסתי על הגדר הזו מאה פעמים. אני עוד דוחף אותו בעקב והוא נופל.

"תמתן פאבליק" אומר דוד "אני ארים אותך!" ופאבליק זה התחיל לעלות על הדוד. נבהלתי מאוד כי פאבליק זה היה בחור בריא, בוודאי למד כבר בכיתה שלישית או רביעית. וחשבתי שבא כבר הסוף שלי. אבל אז ראיתי שרץ בוריס קלימנטביץ' ומעקול הדרך גם אמא של וואנקה וואנקה עצמו. והם קוראים "מה קורה כאן?"

ודוד אומר "שום דבר לא קורה, אלא הילד הזה שודד כלבים. הוא גנב אצלי כלב, ליוסה."

והדודה במכנסיים מוסיפה "ואצלי גנב בובקה." אמא של ואניה אומרת "בשום אופן לא אמין שזה הוא."

אבל הנער במשקפיים אומר "ראיתי בעצמי. הוא סחב את הכלב שלנו ברשת על הגב! ישבתי

בעליית הגג וראיתי."

ואני "איך לא תתבייש? נשאתי צ'אפקה. היא ברחה

לשם מה מילאת את הבית בכלבים?"
ואני עניתי "חשבתי שאלה צ'אפקה! הם כל כך
דומים. אותו פרצוף. ממש כלבים תאומים."
וסיפרתי את הכל לפי הסדר. ואז כולם התחילו
לצחוק, וכשנרגעו אמר בוריס קלימנטביץ' "באמת,
אין כל פלא שהתבלבלת. כלבי סקוצ'-טרייר כולם
דומים זה לזה וקשה להבחין ביניהם. וכך גם היום,
אם לומר אמת, לא אנחנו, האנשים, הכרנו את
הכלבים שלנו, אלא הכלבים הכירו אותנו. אבל איך
שלא יהיה, מעכשיו אקרא לך גנב כלבים."
ובאמת, כך הוא קורא לי...

מהבית."
ואז אמר בוריס קלימנטביץ' "זה ילד מסודר. לשם
מה לו להתחיל בדרך פשעים ולגנוב כלבים? בואו
אלי הביתה ונברר. בוא הנה דניס."
הוא ניגש לגדר ואני ירדתי לו על הכתף, כי הוא
היה גבוה מאוד, כבר אמרתי.
כולם נכנסו לחצר. הדוד עם הבטן המהם, הדודה
במכנסיים ספקה ידיים. פאבליק משקפופי הלך
אחריהם ואני עם בוריס קלימנטביץ'. עלינו על
מדרגות. בוריס קלימנטביץ' פתח את הדלת ומיד
קפצו שלושה כלבים! שלוש צ'אפקות! דומות לגמרי
זו לזו. חשבתי שבעיניים אני רואה כפול שלוש.
והדוד אומר "ליוסצ'קה!" וצ'אפקה אחת עולה לו
ישר על הבטן.

והדודה במכנסיים ופאבליק קוראים "בוביק!
בוביק!" והם מושכים את צ'אפקה השניה, היא את
הרגליים קדמיות אליה והוא את האחוריות אליו!
ורק הכלב השלישי עומד לידנו ומזנב בנפופו.
כלומר מנפנף בזנבו.
ובריס קלימנטביץ' אומר לי "לא ציפיתי זאת ממך.